

Sobota, 22 września 2012 r.

1 Kor 15, 35-37. 42-49; Ps 56; Łk 8, 4-15

Przesłanie ewangelicznej przypowieści o siewcy powinno być bliskie każdemu nauczycielowi i wychowawcy. Osoby zaangażowane w proces wychowawczy codziennie doświadczają, na jak różne grunty mogą trafić ich słowa i działania. Nie zawsze jest to urodzajna gleba. Zdarza się, że ziarno oddziaływań wychowawczych pada na drogę, gdzie od razu zostaje podeptane, na twardą skałę, na której brakuje warunków do wzrostu czy między ciernie, które zagłuszają słabiutki pęd, niemający jeszcze siły by się bronić.

Świadomość istnienia niesprzyjających okoliczności utrudniających skuteczność wychowania nie powinna jednak nikogo zniechęcać do poświęcania czasu i sił tym, którzy zostali powierzeni jego wychowawczej trosce. Pedagogiczne porażki nie są ostateczne. Z wielu świadectw nauczycieli i katechetów wynika, że owoce pracy wychowawczej przychodzą nieraz dopiero po wielu latach.

Ks. Jan Twardowski wspomina: „Usłyszałem krzyki przy drzwiach wejściowych do kościoła. Chciano wyrzucić kobietę. Wołali: - To ulicznica! Taka może okraść kościół! Obroniłem ją. Poszliśmy razem do zakrystii. Powiedziała, że chciała się wyspowiadać: - Stałam na ulicy, obsypał mnie śnieg, przypomniała mi się moja sukienka do Pierwszej Komunii świętej”¹

Ziarno zasiane w sercu dziecka przez ojca i matkę, księdza, katechetę czy nauczyciela zawiera w sobie potencjalną zdolność wzrostu i może zakiełkować w najbardziej nieoczekiwanym momencie życia wychowanka. I na tym również polega piękno wychowania.

¹ A. Iwanowska, Elementarz księdza Twardowskiego dla najmłodszego, średniaka i starszego, Kraków 2000, s. 79.

Modlitwa wiernych:

Ufni w nieskończoną miłość Boga, który rzuca w nasze serca ziarno swego Słowa, za przyczyną Maryi, Matki Słowa Bożego, wołajmy w nadziei, że będziemy wysłuchani:

1. „Siewca wyszedł siać swoje ziarno”. Prośmy Boga, by Słowo Boże głoszone w Jego Kościele przynosiło zbawienne owoce w życiu wszystkich wierzących. Ciebie prosimy...
2. „...Gdy siał, jedno padło na drogę i zostało podeptane”. Prośmy Boga w intencji wszystkich, którym powierzona została troska o rozwój kultury i sztuki w naszej Ojczyźnie, aby najświętsze dla nas wartości nigdy nie były deptane, ale cieszyły się należnym poszanowaniem i promocją dla dobra młodego pokolenia.
3. „Inne padło na skałę i gdy wzeszło, uschło”. Prośmy Boga, by serca dzieci i młodzieży były otwarte na Jego łaskę i wszelkie dobre działania życzliwych im ludzi.
4. „Inne znowu padło między ciernie, a ciernie razem z nim wyrosły i zagłuszyły je”. Prośmy Boga, aby rodzice, nauczyciele i wychowawcy skutecznie usuwali wszystkie ciernie, które mogłyby zagłuszyć to co dobre i święte w życiu ich podopiecznych.
5. „Inne w końcu padło na ziemię żyzną i gdy wzrosło, wydało plon stokrotny”. Prośmy Boga, aby II Tydzień Wychowania w naszej Ojczyźnie przyniósł błogosławione owoce w życiu środowisk, którym powierzona została troska o wychowanie dzieci i młodzieży – rodziny, Kościoła i szkoły.
6. „Kto ma uszy do słuchania, niechaj słuca”. Prośmy Boga o dar wsłuchiwania się w Jego słowo i wypełniania go w życiu.

Najlepszy Ojczy, Ty posyłasz siewców na swoje żniwo i zapewniasz wzrost ziarnu Twego Słowa. Wejrzyj na nasze prośby i wysłuchaj nas, byśmy skutecznie współpracowali z Tobą w dziele odkupienia człowieka, a kiedyś mogli osiągnąć wieczne szczęście w niebie. Po wszystkie wieki wieków.